Gyászruhát borítok
mind valahány derékra,
kit megkopaszítok,
fogom haját marokra,
óbégatás meg szitok
mit sem ér, tüzet szítok,
éhet szomjat irántam.

Nem csihad szomj éhség,
hiába kenyér ital,
elaszott nemzetség
hasztalan kortyol meg fal,
nem adatik tehetség
megleljék, csak keressék
beszédem, ki szomjat olt.

Nélkülük én árva,
most magamban bolyongok,
mint a ludvérc lángja,
s orcámat mint vakondok,
úgy látják, mert bezárva
ember-magnyi határba,
tetemükben furdalnak.

Szemetek nyissátok,
odutokon lukakat
üssetek, zárkátok
fala, lássam, kifakad,
hogy ti is meglássátok
ama világosságot,
kallódnunk hol oltalmas.

JUHÁSZ GYULA SZEGEDI BARÁTI KÖRBEN